

APGAVYSTES IŠPAŽINTYJE

/ 60 /

Šiandien noriu kalbėti išpažintiems, at-
rodo, neįprasta tema: apie apgavystes išpa-
žintyje. Keistai skamba: apgavystės išpažin-
tyje. Argi gali čia būti apgavysčių? Juk
išpažintis kaip tik turi iš jų išvaduoti, o
čia pačioje išpažintyje apgavystė.

Deja, taip būna.

XXXXXXXXXXXXXXXXXX

Sunku suprasti tuos žmones, kurie iš-
pažintyje apgaudinėja nuodėmklausį, dėl ko
jie tada išpažinties eina? Kaip jie gali ta-
da manyti, kad gauna nuodėmių atleidimą. O
betgi taip daro, ir taip galvoje.

Ypač taip daro susimetėliai, kurie jau
žino, kad jiems išrišimo duoti negalimas, kol
nesusitvarko savo šeimos reikalų. Jie metų
metais gyvena neteisėtoje moterystėje, kibi
negali, o kiti ir nebenori jų susitvarkyti,
o kai ateina rekolekcijos, žiūrėk jie jau
eina Komunijos. Be išpažinties Komunijos jie
neina. Išpažintį atlieka, bet kaip? Su apga-
vyste.

Kadangi ilgesnį laiką bebūnant parapi-
joje klebonui išsiškeja tokios šeimos ir jis
lms pažinti savo susimetėlius, tai jie dėl
to pas jį išpažinties ir neina. Žino, kad iš-
rišimo negaus. Ypač po to, kai būna paregin-
ti užiti pas kleboną ir pareginti sutvarkyti
savo šeimyninį gyvenimą. Savo reikalus "su-
tvarkysiu" tokie surenda labai paprastą iš-
eitį. Žino, jog Komuniją po išpažinties jiems
turi duoti kiekvienas kunigas, kuris ją te
dieną dalina. Paigi, jie jos ir prieina. Eina

pas svečia, kuris jų nepažįsta ir nežino kaip jie gyvena. Prieina, pasisako ši bei tą, o kas svarbiausia, nuslepia. Gal būtų pasisako ir tai, kad jie yra nusidėję prieš skaistybę, padarę paleistuvystę: tiek "sąšines" dar kai kurie turi. Kunigas išklauso, mano jog turi reikšią su paprasčiausiais "nusidėjęliais", už nuodėmės dainumą truputį pabarą ir ... duoda išklausymą. Tie gi patenkinti, kad ir šiuos metus "prasmuko": visų skyse velykinę atliko ir Komuniją priėmė - ko daugiau reikia. Jie mano, kad tik tiek ir tereikia žmogaus nuteisinimui: kaip nors išgavai iš bile kokio kunigo, kad jis sukaltėtų išklausymo formulę ir viskas, o kad čia yra nusėjimas esminis dalykas: jų nusistatymas gyventi nuodėmėje ir toliau, ne tik nesitaisyti, tai kas čia tokio. Taip jau išeina, kad reikia kartu be šliūbo gyventi: kito šliūbo niekas neduoda, o čia veiksni, reikalai - pasimesti nebeįmanoma. Ir taip tuos gyvenimėlius sumetinus paskaito svarbesniu dalyku, kaip Dievo valią ir gyvena toliau. Ir taip metai, kiti ir k dešimtį: kiek jiems reikia. Jeigu jie kartais užgina ant tokio nuodėmės klausio, kuris nepasitenkina vien tik prisipažinimu, kad tiek ir tiek kartu paleistuvavo, o būna priversti atsakyti į klausimėlius ar seniai jau taip darosi ir vis su tuo pačiu ar ta pačia, kokiose aplinkybėse gyvena ir t.t. Pas tokį iš tolo nebeina. O jeigu kitas toks pat pasisako, kad išklausymo negauna ir ima stebėtis, kaip jis ar ji gauna, jam paprasčiausiai atsako: "Kad tu durnas, tai ir negauni. Kodėl aš visada, kiekvienuis metais gaunu. Nereikia jau taip visko sakyti per išpažintį ir gausi..." Taigi, toks ne tik pats taip dero, bet dar ir kitus užveda ant kelio, kaip reikia apsisukti, kad būtų gautas išvysimas.

Ir taip pasidaro epavystė. Aiški, sąmonin-

ga apgevystė išpašintyje. Ir tai ne viena, bet jų dešiatys. Bent jau tiek, kiek tokių motinų išpašindžių stliktė. Ir taip žmogus gulvoje ir nusigulvoje. Jeigu nepasisekysi, kad vieną kartą padarei paleistuvystę, tai bus šventvegiška išpašintis; jei daug kartų nepasisekysi, kad gyveni nuolatineje paleistuvystėje - viskas tvakrkoje. O koks gi čia skirtumas: ir čia, ir čia užslėpimas. Bet jau tokia kreiva pasidaro tų gudročių sątinė.

Tačiau šiuo atveju yra daug bjauriau. Tiesi tik šiaip sau iš sarmatos ar baimės nepasisekoms, nuslopjama. Čia - sąmoningai gudraujama.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Būna dar ir taip. Būna atvejų, kada žmonės eina išpašinties tam tikrose aplinkybėse, kuriose kunigas inasi atsakomybę, patiki visokiais gerais pažadais ir išrišimą duoda. Čia penitentes nemeluoja ir nępgeaudinėja: jis nusako savo tikrą gyvenimo padetį ir tik prašo šiuo atveju duoti jam išrišimą, sakysime, motinos laidotuvių proga. Nori žmogus bent šiandieną atlikti išpašintį ir pasimelsti už mirusią motiną. Kadangi čia nėra užslėpimo, kadangi žmogus tikrai rodo noro taip išnėbegyventi ir visis šventaisiais žada greičiausiu laiku susitvarkyti, sakysime, priinti šliūbą, strodo, nežmoniške būtų žmogui neduoti išrišimo, ir duoda. Duoda tik dėl tų visų aplinkybių, kurios daug kuo pakeičia penitento padetį. Bet paskui taip ir lieka nesutvarkyti reikalai: bile tokioje sunkioje jam padėtyje pavyko prikaltinti nuodėmklausį, skaite, jog čia jo jau ir laimėta, o užsiinti pažadų pildymu - juk taip sunku. O tuo tarpu kitas toks pamato, nežino visu tu anliakvbiu

jei dar tas pasiseko, kaip buvo ir kad išrišimą tikrai ne apgavyste ir ne meln gavo.

Bet čia būna apgavystė. O ji būna dėl to, kadangi išrišimas čia sąlygotas. Jis duodamas, bet su sąlyga, kad penitento bus tai ir tai padaryta. Jeigu penitentas savo pažado, kurį jis davė išpažintyje, nepildo ir pasilieka po sėman, jis padaro apgavystę taip pat tikrą, nors jau ir ne pečioje išpažintyje, bet glaudžiame ryšyje su juo.

Čia ir kitokių, ne tokių didelių apgavysčių. Sakysime, kas nors kelis metus nebuvo išpažinties, bijojo, kad nuodėmklausis nebartų, tą laiką sumažina. Jeigu toks penitentas pasiseko visas savo nuodėmes iš viso laiko, jų nenuslepdamas, didelis skandalas čia gal ir nepasidaro, nes laiko sumažinimas čia nepakeičia nei nuodėmių rūšies, nei jų skaičiaus nesumažina. Priešingai, tai pačiam penitentui labiau gali pakenkti, nes per trumpesnį laiką jam išeina daugiau nuodėmių ir nuodėmklausis gali jį "prigriebti", jei ne už ilgą nėjimą išpažinties, tai už didelį nuodėmių skaičių. Tačiau patyrusio nuodėmklausio ir čia neapstetys. Penitentas turi pasisakyti apieistų velykinių skaičių, o per mažiau metų negali būti jų daugiau ir taip bus sugriebtas.

Vienu žodžiu apgavysčių išpažintyse būna ir jos visos neišeina į sveikatą jiems patiems jas darantiems. Taigi geriau čia negudrevoti. Jeigu jau taip nusigyvents, geriau apsieiti su viena nuodėme, negu prie jos dar daryti kitą. Jeigu jau gyveni susidejęs, tai kam dar prie to pridėti šventvegiškas išpažinties? Jos nieko gero negali duoti, o blogo iš to tikrai daug. Lygiai čia nesuprantamas žmonių elgesys kaip su anais dvigubais šliūbais. Jeigu jau gyveni neteisėtoje moterysteje,

taip kvailiai nugalvoja pagal savo supratimą
 ir dar kvailiau padaro. Tačiau kaip kas benu-
 sigyventų, sakramentas per kurį iš blogo kelio
 dar galima sugrižti į padorų gyvenimą neturė-
 tų būti suniekintas. es taip daro, sen ušsi-
 kerta kelią pasitaikymui. Mes niekad to ne-
 darykime. Taip jau pasidaro - taip jau ir ken-
 tekime ar paberiamą, ar išėjimo nukeliamą,
 bet jokia būdu neapgaudinokime patys savęs
 ir dar išpatintyje. amen.

1968.2.16.